

mission

Nystart vid Nådens hem

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.finskamissionssallsskapet.fi
fms@finskamissionssallsskapet.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@
finskamissionssallsskapet.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén-Montes
ISSN 0357-296X
154. årgången

Missionspedagog
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 020-7127 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 020-7127 263

Understöds koordinatör
Britt-Helen Lindman
tfn 020-7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020-7127 264

Byråsekreterare (tf)
Ingrid Björkskog
tfn 020-7127 282

Marika Björkgren-Thylin

chef för svenska sektionen
tfn 020-7127 265

Vad är en kvinna värd?

LEDARE

Jag har under de senaste dagarna ägnat en del tid åt att fördjupa mig i ämnet tvångsarbete och människohandel. Orsaken är att Finska Missionssällskapets Utjämningskampanj detta år stöder projekt som förbättrar kvinnornas ställning och motverkar människohandel i länderna kring floden Mekong.

Människohandel brukar kallas vår tids slaveri. Varje år blir närmare 4 miljoner människor offer för människohandel. Av dem är 1,2 miljoner under 18 år. Det uppskattas att en tredjedel av all människohandel sker i Mekongområdet och att 65-75 procent av offren är flickor och kvinnor. Det handlar om en omfattande business. Själva människohandeln beräknas inbringa cirka 10 miljarder dollar årligen. Om man därtill beaktar intäkterna från de tjänster och produkter som offren producerar, uppgår inkomsterna till 35 miljarder.

De som råkar ut för människohandel kommer ofta från utsatta förhållanden. Fattigdom, svårigheter att hitta arbete, okunskap och förhoppningar om ett bättre liv är några av orsakerna till att de blir lurade eller tvingade att lämna sina hem för ett liv där de berövas sin frihet och utnyttjas hänsynslöst.

För de flesta finländare känns begreppet människohandel främmande och avlägset. Vi rycker på axlarna och tänker att detta inte angår oss. Ändå berör människohandeln så gott som alla länder eftersom de antingen fungerar som ursprungs-, destinations- eller genomfartsländer.

Under de senaste åren har det uppdagats flera fall då också finländska företag har anklagats för tvångsarbete eller människohandel. Och för någon vecka sedan presenterades en rapport som visade att en ansenlig del av de tonfiskkonserver och det ananasjuicekoncentrat som säljs i våra matbutiker produceras under förhållanden som i hög grad uppfyller kännetecknen på tvångsarbete.

Vad kan vi då göra? Ett sätt att arbeta mot människohandel är att stöda flickors skolgång och yrkesutbildning för kvinnor eftersom det ger dem inkomster, kunskap och valmöjligheter som hjälper dem att stå emot människohandlarnas falska löften. Ett annat sätt är att understöda organisationer som arbetar med att befria och rehabilitera offer för människohandel och hjälpa dem att finna nya sätt att försörja sig.

Som konsumenter bör vi vara uppmärksamma och medvetna. Vi behöver vara på vår vakt så att vi inte avsiktligt gynnar företag som låter bli att följa arbetslagstiftningen eller har anställda som arbetar mot sin vilja. Detta gäller såväl inhemska som utländska företag. Om vi bara låter priset styra våra köpvanor är risken stor att vi med vår konsumtion stöder tvångsarbete och människohandel. Mera information om Utjämningskampanjen finns på sid 6 och i kommande nummer av Mission.

Marika Björkgren-Thylin

CITATET

Men glöm det som förut var,
tänk inte på det förgångna.
Nu gör jag något nytt.
Det spirar redan,
märker ni det inte?
Jag gör en väg genom öknen,
stigar i ödemarken.
Jesaja 43:18-19.

Doktor med fadderstöd

Alphonse Malle Sarr har nått doktorsgraden med fadderstöd från Finska Missionssällskapet och Senegals lutherska kyrka. Finländska faddrar har möjliggjort hans studier i 17 år.

Pastor Moussa Marone, chef för Senegals lutherska kyrkas diakoni- och socialavdelning, deltog i den högtidliga disputationen vid Dakars universitet, UCAD. Finska Missionssällskapets kontaktperson inom fadderarbetet, missionär Ann-Katrin Store, var också närvarande.

”Alphonse Malle Sarr blev med beröm godkänd av nöjda professorer, som alla påpejade att Sarr gjort ett digert arbete, långt utöver det som krävs för en doktorsavhandling. Avhandlingen behandlar medicinalväxters användning i behandling av astma och luftvägssjukdomar”, skriver Ann-Katrin Store.

Alphonse Malle Sarr har fått stöd av faddrar sedan skolstarten i byn Ngohe.

”Han kommer från en fattig familj, som inte hade haft möjlighet att utbilda sin son, men med kyrkans och Finska Missionssällskapets stöd har han nu kommit så långt att doktorshatten är hans. I tacksamhet till faddrarna ville han nämna deras namn i avhandlingens inledning”, rapporterar Ann-Katrin.

I år fyller Finska Missionssällskapets fadderarbete 25 år.

Alphonse Malle Sarr tillsammans med pastor Moussa Marone och missionär Ann-Katrin Store.

Christine Björkskog hjälper föräldralösa i Etiopien

Missionär Christine Björkskog har återvänt till Etiopien och stationerat sig i staden Dessie, 400 km norr om huvudstaden Addis Abeba.

”I Dessie kommer jag att arbeta med kyrkans fadderbarnsprojekt för barn som har blivit föräldralösa på grund av aids. Min huvudsakliga uppgift blir att vara rådgivare för de tre aktivitetscenter som finns i Dessie, Woldiya och Kombolcha i anslutning till fadderbarnsprojektet”, säger Christine.

Barnen och ungdomarna vid aktivitetscentren stöds av finländska faddrar via Finska Missionssällskapet.

”Verksamhetscentren betjänar både kristna och muslimer och på lördagarna hålls ibland andakter vid centren som alla kan delta i.”

Ny kyrka togs i bruk trots våldsamheter i Pakistan

Församlingen i Bannu har tagit i bruk sin nya kyrka trots oroligheterna i området. Den gamla huvudkyrkan revs för några år sedan eftersom den blivit alldeles för liten.

”Man hade planerat att inviga kyrkan i oktober ifjol, men några veckor före invigningen brändes en kyrka och skola i staden Mardan ner och man bedömde därför att det var bäst att flytta fram invigningen”, skriver Anni Suhonen, tidigare regionchef för arbetet i Pakistan.

Kampen mot terrorismen försvårar vardagslivet för invånarna i Bannu. Trots det fortsätter församlingen i Bannu, liksom andra

församlingar i provinsen Khyber Pakhtunkhwa, sin verksamhet så normalt som möjligt. Gudstjänsterna, söndagsskolorna och ungdomsarbetet fortgår som förr.

Medan den nya kyrkan byggdes hölls gudstjänsterna i festsalen i den närliggande skolan Pennel.

Kyrkbygget sponsorerades av Peshawar stift, Bannu församling och den pakistanska staten. Staten betalade fem procent av totalkostnaderna. Kyrkan planerades av den tidigare biskopen Mano Rumalshah.

Kyrkan i Bannu är en blandning av central- och sydasiatisk arkitektur. På kupo-lerna står det Jesus på urdu. Kyrkan har döpts till ”Det heliga namnets kyrka”. Foto: Anni Suhonen.

Santalerna firade sina nya utrymmen

Nepals evangelisk-lutherska kyrka har fått nya utrymmen i länet Morang i sydöstra Nepal. Arbetet med kyrkans tillbyggnad inleddes år 2011. Själva kyrksalen togs i bruk redan för några år sedan. Finska Missionssällskapet har varit med om att finansiera det så kallade Martin Luther-husets andra våning.

”Cirka 200 personer hade samlats till festligheterna under färggranna tältdukar som spänts ut på gårdsplanen. Kari Salonen, chef för Finska Missionssällskapets kyrkliga arbete, betonade i invigningstalet vikten av att kyrkan är ett bödens och kärlekens hus och att evangeliet är till för alla”, skriver Maria Westerling.

För tillfället har den lutherska kyrkan i Laxmipur, Morang, omkring tusen medlemmar. Söndagsskolbarnen är cirka hundra till antalet och flera av dem kommer från icke-kristna hem.

I Martin Luther-huset finns kyrkans kansli, två samlings-salar, tre gästrum, sanitära utrymmen och ett litet kök. Där finns också kansliutrymmen för två medborgarorganisationer som utför byutvecklingsarbete i området.

Pastor Joseph Soren, Kari Salonen och Ben Westerling inviger kyrkans nya utrymmen. Foto: Maria Westerling.

Här visar Anja Markkanen korgar och handväskor som ska säljas. 16-åriga Nacuphet Ananthasuk är gravid och bor vid Nådens hem. Hon tar hand om nyfödda Noong Non som övergavs av sin mamma.

En ny chans vid Nådens hem

Där är tryggt och ombonat vid Nådens hem. Grannskapet är lugnt och fruktträden på gården ger behaglig skugga. Här får unga kvinnor och tonåringar hjälp på vägen under sin graviditet och de första månaderna som ensamstående mammor.

– Förra året var ett rekordår här vid Nådens hem. Vi har haft omkring 65 unga mammor som bott här. År 2011 vistades 50 kvinnor här, berättar Finska Missionssällskapets missionär, barnsjuksköterska Anja Markkanen.

De hjälpbehövande mödrarna får bo gratis vid Nådens hem i några månader före och efter förlossningen. En del väljer att adoptera bort sina barn med hjälp av personalen vid hemmet, andra väljer att själv ta hand om barnet. Under sin vistelse hinner kvinnorna fundera på vad de vill göra.

– Trots att de flesta kvinnor funderar på adoption när de kommer hit bestämmer sig de flesta för att behålla barnen och själva ta hand om dem, en del med hjälp av släktingar, säger Anja som arbetat 7 år vid Nådens hem.

Dörren till huvudbyggnaden är öppen och i allrummet vistas några unga kvinnor.

16-åriga **Nacuphet Ananthasuk** har nyligen flyttat in vid Nådens hem. Hon är gravid och funderar på sin framtid. Hon sitter på golvet och vakar över ett litet spädbarn som en annan mamma lämnat kvar vid hemmet.

– Det är ovanligt att en mamma lämnar Nådens hem utan förvarning. De flesta stannar här och trivs väldigt bra. Men nu hände det nyligen att en ung, nybliven mor rymde, säger Anja Markkanen.

Nacuphet tog självmant över vården av bebisen Noong Non som blev lämnad av sin mamma. Barnet kommer så småningom att adopteras till en ny familj. Genom att ta hand om spädbarnet får Nacuphet vänja sig vid tanken på att snart bli mor.

– Jag studerar vidare på kvällar och helger och hoppas att jag ska hitta ett bra arbete i framtiden.

Drömmer om en bättre framtid

21-åriga Naam-Oi Phukiaw har nyligen anlänt till Nådens hem och vet fortfarande inte vad framtiden har i beredskap för henne. Hon håller sitt lilla barn Noong To i famnen.

– Jag hörde om Nådens hem via en kollega vid baren där jag arbetade. Det här är första gången jag kommer i kontakt med en kyrka. Jag är glad för hjälpen.

Naam-Oi berättar att barnets far är 37 år gammal men att han knappast kommer att vilja vara ansvarig för barnets uppfostran. Hon kommer därför troligtvis att adoptera bort barnet.

– Men jag hoppas på att ha kontakt med barnet i framtiden. Jag funderar mycket. Jag vill utbilda mig, få ett ordentligt arbete.

Naam-Oi trivs vid Nådens hem. Personalen hjälper till med det praktiska och barnskötseln. Eftersom Naam-Ois mamma bor 100 kilometer från Bangkok får hon inget stöd från sin familj.

En hjälpande hand

Monthakaan Akkarananthapong, också kallad Nok, dukar fram uppskuren mango i kontorsbyggnaden vid Nådens hem. Hon talar lugnt och stillsamt. Nok är en av de tre thailändskor som arbetar vid centret, som drivs av Thailands evangelisk-lutherska kyrka.

Noks arbete är både fysiskt och psykiskt krävande. Hon har många och varierande uppgifter.

Hon vägleder de unga blivande mammorna som kommer till Nådens hem. Hon diskuterar med kvinnorna och ger dem råd i många praktiska frågor. Hon för dem till sjukhuset när det är dags att föda, hämtar hem dem igen och ser till att barnens födslointyg är i skick. Nok koordinerar också telefonrådgivning i olika frågor. Dessutom håller hon morgon- och kvällsandakt vid hemmet.

Trots de långa avstånden i Bangkok följer Nok ofta med kvinnorna på ärenden.

– Jag köar tillsammans med kvinnorna och väntetiderna kan vara långa. Kvinnorna behöver också mycket stöd, trygghet och vägledning. Min tro, bönen och gemenskapen med Gud hjälper mig att orka, både i arbetslivet och privat. Jag lämnar allt i Guds händer. Jag litar på Gud.

Fann sitt kall

Nok, 50 år, är hemma från Payao i provinsen Chiang Rai i norra Thailand. Hon har bott i Bangkok 27 år och arbetat med kyrkans diakoni-verksamhet i 22 år.

Nok växte upp under fattiga förhållanden och fick hjälpa till mycket där hemma med sina fyra syskon när föräldrarna arbetade på risfälten. Nok berättar att hennes mormor var den första kristna i familjen. Hennes föräldrar lämnade buddismen och blev kristna 4-5 år efter att Noks mormor hade döpts. Nok själv döptes som 12-åring.

Nok upplevde tidigt ett kall och började studera vid en bibelskola som drevs av baptister. Efter studierna, i tjuogaårsåldern, började hon arbeta vid ett daghem och vid en klädfabrik utanför Bangkok i Thonburi. Hon tjänade bara omkring 10 euro i månaden vid daghemmet men var ändå tvungen att skicka hem pengar för att försörja sina fyra syskon. Hon funderade samtidigt på att engagera sig i församlingsarbete.

– När jag arbetade som sömmerska kände jag ett kall, jag visste att det fanns en uppgift för mig någonstans. Jag hade ju gått i bibelskola. Men jag kände mig inte helt redo ännu.

Men plötsligt fick Nok en inbjudan till Samrong-församlingen i Bangkok och började komma till gudstjänsterna på söndagarna, trots att vägen till kyrkan var lång. Där fick hon kontakt med Finska Missionssällskapets tidigare missionär Anneli Könni, som var med och byggde upp kyrkans diakoniarbete i Thailand. Anneli erbjöd henne ett arbete vid ett av kyrkans daghem i Bangkok. Nok började också hjälpa till i en av kyrkans församlingar och i gudstjänsten.

Nok fortsatte sedan studera teologi vid det lutherska seminariet

i Bangkok. Studierna ledde henne till diakonitjänsten vid Nådens hem.

– Jag är lycklig i det här arbetet. Jag har sett att det alltid finns en väg upp oavsett hur svår en situation är. Den kristna tron innebär hopp och framtid. Jag vill förmedla det här till de unga mammor som kommer hit.

Samarbete med församlingen

I januari 2013 vistades tre kvinnor vid Nådens hem. Under våren väntas flera kvinnor infinna sig. Som mest bor omkring tjugo kvinnor vid hemmet.

Kvinnorna deltar ibland i gudstjänsterna vid församlingen Samrong, två kilometer från Nådens hem. På söndagarna kan kvinnorna delta i bibelstudier.

– Församlingsmedlemmarna har vant sig vid att vi kommer med och tar gärna emot oss i gemenskapen, säger Nok.

Man har ordnat flera gemensamma fester och lunchbjudningar tillsammans med församlingen. Nok håller ibland andakt i församlingen och kvinnorna hjälper till med det praktiska.

– Förra året döptes två av de kvinnor som bodde vid Nådens hem, berättar Nok.

Noks man, Sutthipat Akkarananthapong, arbetar som pastor i församlingen Ruam Phra Phon i Bangkok. Församlingen fungerar i anslutning till deras hem: kyrksalen finns på översta våningen i deras bostadshus. Anja Markkanens man, pastor Jyrki Markkanen, assisterar vid behov i församlingen eftersom Sutthipat inte är prästvigd ännu.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Fakta: Nådens hem

De flesta ogifta, gravida mödrar som söker skydd vid Nådens hem befinner sig i en desperat situation: de har övergetts av män som vägrar ta ansvar och uppmuntrar till abort. Ensamstående mödrar har svårt att bli accepterade i det thailändska samhället. I denna situation väljer många av Thailands kvinnor en olaglig abort eller att lämna sitt barn på sjukhus eller någon annan offentlig inrättning.

De mammor som bestämmer sig för att själva ta hand om sitt barn ges ekonomiskt stöd, till exempel i form av blöjor och mjölkpulver. Nådens hem arbetar för att kvinnornas anhöriga ska acceptera den nya familjemedlemmen. Kvinnorna får hjälp med att integrera sig i samhället igen. Personalen gör hembesök hos de kvinnor som tidigare vistats vid hemmet.

Nådens hem samarbetar med flera statliga organ och privata organisationer i Thailand för att bekosta sjukhusvistelser, telefonrådgivning, adoptioner och temporära skyddshem för barnen. Finska Missionssällskapet stöder Nådens hem. Sällskapet har verkat i Thailand sedan 1978.

Rolf Steffansson

skribenten är direktör för Finska Missionssällskapets utrikesarbete

Tron förändrar samhällen

I centrum av Kahama i Tanzania verkar en grundskola sedan några år tillbaka. Skolan ägs av den lokala lutherska församlingen som har byggt upp verksamheten för att tjäna samhället. Takplåtar till den första byggnaden fick man från Finska Missionssällskapet. Efter det har finansieringen till största delen skett med lokala medel, genom skolavgifter och kollekter. När grundskolans sista byggnad togs i bruk diskuterade församlingens ledning redan möjligheten att starta ett eget gymnasium. Församlingsmedlemmarna ser det som en självklarhet att kristen tro handlar om att tjäna där man själv finns placerad. Må det sedan gälla att erbjuda utbildning för barnen i omgivningen, eller sjukvård för dem som behöver. Att vara kristen är att praktisera kärlek till nästan.

Man kan fråga sig varför helt vanliga människor, som själva får kämpa för sitt dagliga bröd, satsar så mycket på att visa omsorg om människor de inte är släkt med. I Kahama är svaret den kristna förkunnelsen. Genom den har man lärt känna Guds ovillkorliga kärlek. Även om vår egen kärlek har sina brister, inspirerar budskapet om Kristus människor att enligt Hans exempel ta sig an och upprätta medmänniskor. I ett större perspektiv har detta förändrat en hel kontinent. I Tanzania sköter kyrkorna 40 procent av hälsovården, och en betydande del av andra stadets utbildning. Vi kan fråga oss om detta hade varit möjligt utan den kristna förkunnelsen som förändrar människor och samhällen? Budskapet har gett vanliga människor mod att tro att de också själva kan arbeta för förändring. Om det är något vi lär från Bibeln är det att diakoni inte är ett privilegium för rika kyrkor eller församlingsmedlemmar.

Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar ett gott budskap!" (Rom 10:15). Ursprungligen handlade denna text om budbäraren som förkunnade fred. Från den tidiga kyrkans exempel vet vi att evangeliet förde med sig försoning bland tidigare fiender, omtanke om dem som levde i samhällets utkant, och en ny förståelse av alla människors värde. Livet och budskapet hörde ihop liksom fågelns två vingar. I kyrkans liv och i missionsarbetet är det fortfarande viktigt att båda finns med.

TALTUR

>> VÄRT ATT VETA

Fattigdom föder människohandel

Finska Missionssällskapets utjämningskampanj stöder i år kampen mot människohandel i Sydostasien.

Vem drabbas?

Kvinnor och flickor från fattiga samhällen i Sydostasien faller lätt offer för människohandel. Falska löften om arbetsmöjligheter lockar in dem i prostitution och tvångsarbete.

Hur kan vi stoppa människohandeln?

Vi kan börja med att förbättra kvinnornas ekonomiska ställning i Sydostasien. Fattigdom föder människohandel. Okunskap och förhoppningar om ett bättre liv gör kvinnorna sårbara.

Hur når hjälpen fram?

Finska Missionssällskapet stöder fem samarbetsparter i Mekongområdet som motarbetar människohandel.

Offren får hjälp med att återvända hem. De får utbildning så att de kan hitta ett arbete och försörja sig. De blir också erbjudna hälsovård och psykologiskt stöd.

Med hjälp av småföretag, yrkesutbildning och stöd från kvinnliga nätverk kan de starta ett nytt liv.

VAD ÄR EN KVINNA VÄRD?

Fattigdom föder människohandel. Stoppa fattigdomen.

UT JÄMNING

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

Alla har något att ge

Många stöder missionsarbetet ekonomiskt och genom förbön. Andra vill hellre göra en konkret insats för att stöda Finska Missionssällskapets arbete. Det finns oändligt med idéer. Här är några tips på vad man kan göra!

Tillverka kort

Melita Nyman i Jakobstad stöder missionsarbetet genom att tillverka julkort som hon säljer till förmån för Finska Missionssällskapet. Motiven till korten klipper hon ut från gamla sånghäften som använts vid De vackraste julsångerna.

”Jag tycker om att få pyssla med det här när det blir någon stund ledig här hemma. Under långa höstkvällar är det roligt att få göra något praktiskt. Det känns också bra att kunna använda de sånghäften som annars skulle slängas bort. Höstens kort sålde jag på självständighetsbasaren som Jakobstads svenska församling ordnade. För några år sedan tillverkade vi också ett recepthäfte som vi sålde till förmån för missionen”, berättar Melita.

Gamla sånghäften blir nya fina julkort. Foto: Anders Eklund

Sticka värmande plagg

”Damerna i Geta missionssyfoörening och Godby missionssyfoörening på Åland har i många år stickat sockor och sålt dem vid missionsbasarerna. Dessutom har de varje år stickat cirka 50 Moder Teresa-filtar. För ett drygt år sedan sökte vi efter något nytt stick-projekt och då föddes idén till att sticka babykoflor till spädbarn i Etiopien”, berättar Maria Sjölund, diakon i Finström-Geta församling.

Då församlingen var på utfärd till Helsingfors i juni hämtade de med sig omkring 60 babykoflor och flera påsar sockor. Koftorna åkte vidare söderut, nedpackade i några Etiopien-resenärens väskor. Koftorna kommer att bäras av för tidigt födda bebisar som behöver extra värme och omvårdnad. Sockorna skickades vidare till Birk i Ryssland.

Värmande babytröjor på väg till Afrika. Foto: Joanna Lindén-Montes

På aktivitetscentret i Dessie lär sig fadderbarnen odla grönsaker. Så snart det nya köket är klart kan de lära sig mera om bakning och matlagning. Foto: FMS bildarkiv.

Ordna dagsverke för missionsarbetet

Cronhjelmsskolan i Larsmo ordnade den 22 oktober dagsverke till förmån för fadderbarnen i Dessie, Etiopien. De flesta av skolans 253 elever deltog i dagsverket.

Elevkårens styrelse valde insamlingsmålet efter att styrelsemedlemmarna sett bilder och läst om aktivitetscentret i Dessie. Christine Björkskog, tidigare lärare vid skolan, informerade styrelsen. Christine har arbetat fyra år som missionär i Etiopien och åkte för några månader sen iväg på en ny arbetsperiod till Dessie.

Christine höll ett infotillfälle om Etiopien redan på våren med tanke på höstens dagsverke. Eleverna förtjänade sammanlagt 2 900 euro under dagsverket.

Pengarna kommer att användas till att utrusta köket vid aktivitetscentret med möbler och köksgeråd. Det behövs bord, stolar, bänkar, kärl, bestick och kastruller. Nu väntar eleverna i Cronhjelmsskolan på att så småningom få se bilder på köket.

Finska Missionssällskapet hjälper barn i Dessie, vars familjer splittrats av aids. Om barnet mist båda föräldrarna försöker man ordna så att barnet kan bo hos någon släkting, syskon eller granne. Det görs regelbundna besök i den familj där barnet bor. I de här fallen utbetalas ett understöd på 25 euro till fadderbarnets vårdnadshavare för mat, hälsovård och skolgång. Vid aktivitetscentret får barnen lära sig praktiska färdigheter som de har nytta av i vardagen: hantverk, matlagning, trädgårdsskötsel och mycket annat.

Be för missionsarbetet

Alla kan be för missionärerna och arbetet i olika länder. Be om beskydd, ork, uthållighet och vishet i olika situationer. Be att nya människor är villiga att åka ut och att missionen får en central plats i våra församlingar. Be för sällskapets ekonomi och vishet för sällskapets ledning. Och så får vi tacka för bönesvaren.

Text: Britt-Helen Lindman

Maja Haikola

Stöd Paulinum prästseminarium

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i början av maj, skall vara redaktionen till handa senast den 4 april.

Missionshistorisk dag 13.5: "Ett glädjebud från de fattiga till de fattiga"

Missionärer och arbetsområden ur ett historiskt och sociologiskt perspektiv

- 10.00 Kaffe
- 11.00 Inledning, Marika Björkgren-Thylin
- 11.05 "Att förkunna evangelium i de fattigas land", biskop emeritus Erik Vikström
- 12.00 Lunch på Teranga
- 13.15 "Freds- och försoningsarbete i Kenya", Sabina Saramo
- 14.00 "De fattigas mission i Kyrkornas Världsråds nya missionsdokument", Rolf Steffansson
- 15.30 Avslutning, Ingvar Dahlbacka
- 16.00 Middag

Dagen hålls på Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 16-18 i Helsingfors. Föredragen är öppna för alla och avgiftsfria. Maten betalar deltagarna själva. Anmälan senast 3.5 till Ingrid Björkskog, tfn 020 7127 282.

Arrangörer: Missionskommittén i Borgå stift, ämnet kyrkohistoria vid Teologiska fakulteten vid Åbo Akademi.

Välkommen!

Lars Back och Carola Salo-Back är Finska Missionssällskapets missionärer i Taiwan.

Hur blev det så här?

KRÖNIKA

Det brukar jag ofta fundera på. Efter att ha gått i pension är det alldeles toppen att få bli lite av en missionär tillsammans med en riktig missionär. Min dröm har ju varit att få göra ett handtag ute på missionsfältet.

Redan i slutet av 1970-talet funderade jag ofta på att lämna industrin och studera till präst. 20 år senare började jag läsa allmän teologi vid Åbo Akademis öppna universitet. Approbatur-kursen avklarades och så var vi en bit in på cum laude-kursen. Jag satsade hårt på studierna. Men så en kväll väl hemkommen från jobbet i Ylihärma gick jag upp på taket för att putsa takrännorna. Hm? En knapp timme senare vaknade jag på marken och undrade hur det kommer sig att jag ligger under sovrumsfönstret? Där var ju bekvämt och skönt, men varför kommer inte Carola ut? Nej men hon är ju på Åland, kanske på väg hemåt? Så småningom kravlade jag mig in och ringde kurskamraten Harry Holmberg, nu kaplan i Nykarleby församling, som jobbade på ambulansen. Hur samtalet gick vet jag inte men en ambulans kom in på gårdsplanen ganska fort. Efter tio dygn på Malmska sjukhuset var jag hemma igen. Tenten gick mig förbi och därmed var de planerna spolade.

Som 59-åring gick jag i förtidspension. Vi hade planerat att åka ut som missionärer så fort jag kunde lösgöra mig från jobbet, det vill säga om Finska Missionssällskapet kunde sända oss. Den 17 september 2002 åkte Carola och jag glada och förhoppningsfulla till Jerusalem, där vi stannade till slutet av december 2006.

Vår nuvarande samarbetskyrka i Taiwan hade vid flera tillfällen frågat efter Carola. Mig hade ju prästerskapet träffat i samband med vårt bröllop här i januari 1999. Vi hade också gjort en avstickare hit under en tidigare resa. Carola ville förstås se hur jag skulle klara av denna nya kultur. Så satt vi då en söndag i gudstjänsten här i Fangliao. Det var kallt och fuktigt. Från väggarna hängde flagnat mål. Under predikan frågade jag Carola: menar du verkligen att vi skall komma hit. Hon svarade glatt, visst här skulle du ha mycket att ställa i ordning. Näja, vännerna här vädjade så vackert och lovade att påminna vår Herre om deras behov. Jag bad också ofta för saken. Troligen var Carola mera uthållig i den bönen också. Sju månader senare, i oktober 2007, anlände vi hit.

Nuförtiden är jag sysselsatt med olika praktiska uppgifter. Till mina uppgifter hör bland annat att vara chaufför i Chauchou församling första söndagen varje månad. Underligt nog så är tanterna och farbrodern alltid så glada över min insats. Jag är mycket hjälpsam och stånkar som man bör när man anstänger sig. Alla kommer tryggt in och ut ur bilen.

Jag vill påminna våra läsare om vikten av att ni ofta ber för missionsfälten. Carola och jag känner oss ofta burna av mängas förböner, tack för den förmånen!

Hälsövarsarbetet i Tanzania, bland annat Kilindi landskapssjukhus, hör till den verksamhet som fått stöd via ett testamente. Foto: Päivi Anttila.

Frågor och svar om testamenten

Låt det goda gå i arv

I artikelserien "Frågor & svar" besvarar vi frågor som dyker upp i kontakten med våra understödjare. Förra gången förklarade Rolf Steffansson, direktör för utrikesarbetet, hur man kan se på givande ur ett bibliskt perspektiv. Nu fortsätter vi med ett samtal kring testamenten tillsammans med Finska Missionssällskapets förvaltningsdirektör, jurist Tarja Larmasuo.

Hur brukar de som kontakter Finska Missionssällskapet välja att testamentera sin egendom?

– Många upplever att det viktigaste är att ens egendom används till något nyttigt, att den går till människor som lider nöd. Många äldre kvinnor vill till exempel ge till flickor utbildning eftersom de själva aldrig fick utbilda sig då de var unga efter kriget. Efter att vi visat ett tv-program om utbildning för blinda i Nepal ringde en person och ville göra sitt testamente till förmån för just detta. Denna person var själv

synskadad och upplevde det meningsfullt att kunna hjälpa andra i liknande situation.

Hur används pengarna som kommer in via testamenten?

– Ofta har testamentsgivaren i sitt testamente framfört önskemål om hur han eller hon vill att pengarna skall användas. Då försöker vi hitta verksamhetsformer som motsvarar önskemålen och som i dagsläget finns med i sällskapets

verksamhetsplan. Ibland blir det svårt om önskemålen är väldigt snävt utformade. Arbetet utvecklas hela tiden och till exempel "arbetet bland leprasjuka" kanske inte alls mera finns i vår verksamhet den dag testamentet öppnas. Hälsovård, utbildning och arbete bland barn eller kvinnor är däremot så allmänna att de alltid kommer att vara en del av vårt arbete.

Vem betalar arvsskatten?

– Finska Missionssällskapet är ett allmännyttigt samfund och är därför befriat från arvsskatt på egendom som vi får genom testamenten. Därför kan pengarna oavkortat användas till mission och utvecklingssamarbete.

Vem gör testamenten till förmån för sällskapet?

– Ofta är det människor som lever ensamma och som inte har barn samt barnlösa par. Det blir också allt vanligare att man vill ge en del av sin egendom till något välgörande ändamål och sen låta arvingarna få resten. En gemensam nämnare är ofta att missionen varit ett stort intresse livet igenom.

Får man testamentera sin egendom till vem som helst?

– Så kallade bröstarvingar har alltid rätt till laglott, med undantag av vissa i lagen angivna specialfall. Dessa har rätt att oberoende av testamente erhålla hälften av den bortgångnes egendom. Till bröstarvingar räknas barn, adoptivbarn och deras avkomlingar. En person som inte har bröstarvingar får testamentera sin egendom till vem som helst. Om en person som inte har några bröstarvingar avlider utan att ha skrivit testamente, går egendomen till andra arvingar, till exempel föräldrar och syskon. Om man inte har några arvingar alls (inga närmare släktingar än kusiner), tillfaller ens egendom staten och i vissa fall kommunen då man går bort. Staten får årligen dryga 6 miljoner euro och kommunerna cirka 10 miljoner euro den här vägen.

Vilka tjänster erbjuder du som sällskapets jurist?

– Jag erbjuder rådgivning till de som funderar på att göra upp ett testamente och som undrar hur man ska gå tillväga. Förutom rådgivning kan jag också rent konkret hjälpa någon att göra upp ett testamente,

eller så använder sig testamentsgivaren av någon jurist på orten där han eller hon bor. Ibland vill testamentsgivaren också att vi sköter begravningsarrangemangen och bouppteckningen, vilket innebär att jag går igenom och tömmer bostaden, kanske säljer den om det kommits överens så och sköter allt pappersarbete som hör till. Vissa testamentsgivare har ibland också haft klara önskemål om hur de vill att deras egendom går igenom, vem som ska ansvara för deras dagböcker eller vart deras kläder ska föras. Sällskapet kan också åta sig att ha hand om gravskötseln för 25 år framåt. Skötselavtalen görs upp tillsammans med församlingarna.

Vem får veta om att jag gjort ett testamente?

– Om Finska Missionssällskapet får en kopia av ett testamente eller om vi förvarar originalet här hos oss, är det enbart jag som jurist och min assistent som vet om vem som gjort ett testamente. Uppgifterna hålls hela tiden konfidentiella, också den dag då pengarna förs in på sällskapets konto.

Var ska man förvara sitt testamente?

– Ibland har testamentsgivaren önskat att vi bevarar testamentet här i sällskapets kassaskåp, ibland bevarar han eller hon det hemma och sänder en kopia åt oss. Ett bankfack är ett säkert ställe att förvara ett testamente, eftersom det vid bouppteckningen alltid kommer fram om det finns ett bankfack. Gömmer man det i något skåp hemma utan att berätta om det för någon, kan det hända att ingen någonsin hittar det eller att det hittas först efter att bouppteckningen är klar och då är det för sent.

Kan man ångra sitt testamente?

– Jo, man kan ångra sig. Man kan välja att förstöra det gamla testamentet (och alla kopior av det) och göra ett nytt. Man kan också välja att bara förstöra sitt testamente utan att skriva ett nytt och då blir den lagstadgade arvsordningen igen gällande.

Brukar släktingar bli upprörda då de får veta att en del av arvet går till en organisation?

– Det händer förstås, men oftast respekterar man ändå i hög grad en människas sista

vilja. Anhöriga har också rätt att bestrida testamentet, men då måste man ha goda skäl till det och det har man sällan om testamentet är rätt uppgjort.

Kan jag själv skriva mitt testamente?

– Jo, man kan skriva själv, men då behöver man vara insatt i vad olika ord betyder. Allt lösöre betyder till exempel alla aktier, pengar, bilar, möbler och annat som man äger. Allt hemlösöre syftar däremot bara på ens möbler. För att vara säker på att ens vilja kommer att följas, brukar jag rekommendera folk att kontakta en jurist. Ett testamente får inte heller strida mot arvslagen, så man bör vara medveten om vad lagen kommer att ge ens arvingar och vad man själv har rätt att besluta om. För att ett testamente skall vara giltigt, måste det också vara undertecknat av två samtidigt närvarande vittnen. Det finns särskilda krav på vem som duger som vittnen.

Vad är det viktigaste med ett testamente?

– Att det är rätt uppgjort och att man själv får bestämma vad man vill ska hända med ens egendom. Man har ju själv arbetat ihop det man äger och bör därför också ha rätt att själv bestämma vem egendomen skall tillfalla.

Finska Missionssällskapets verksamhetsstöds varje år med cirka 1,5 miljoner euro via testamenten. Summan varierar från år till år, men i medeltal bidrar testamenten till ungefär 10 procent av sällskapets inkomster.

Understöds koordinators
Britt-Helen Lindman
intervjuade Tarja Larmasuo

Fråga oss

För mera information om testamenten kontakta vår jurist Tarja Larmasuo på telefon 020 7127 204.

Har du flera knepiga frågor? Sänd dem till fms@finskamissionssallskapet.fi eller ring 020 7127 266 så söker vi svar på dem längre fram.

12-åriga Tikakoi och hennes mamma ser allvarliga ut då det är tal om dotterns framtid. Ska hon gifta sig eller gå i skola? Båda alternativen innebär att hon måste ge sig iväg hemifrån. Till vänster Sepeko Motosyo som arbetar med fadderprogrammet.

Fadderprogram skyddar massajflickorna

Tikakoi, en 12-årig massajflicka, sitter på en bänk utanför kyrkan i byn Mabwegere i Tanzania. Hon svarar allvarsamt på de frågor som ställs av Anna-Riitta Holmström och Sepeko Motosyo från Finska Missions­säll­skapets fadderprogram. Ska hon gifta sig eller gå i skola?

Tikakois mamma och mormor sitter bredvid henne. De vill att den unga flickan ska få fortsätta sin skolgång, men överväger ändå att gifta bort henne av praktiska skäl. Finska Missionssällskapets fadderprogram kan ge Tikakoi en möjlighet att förverkliga sina studieplaner och vänta med äktenskapet.

Få massajflickor fortsätter sin skolgång efter lågstadiet. Många familjer har inte råd att utbilda sina barn, och på landsbygden finns heller inga högstudier. Därtill är nivån på undervisningen i de lägre klasser som finns ute i byarna så låg att få klarar av att fortsätta i högstadiet, även om viljan finns. En flicka är enligt massajtraditionen dessutom redo att giftas bort när hon blivit tonåring.

Flickor rövas bort

Brudavgiften är viktig för en fattig familj. När en flicka gifts bort får familjen 15–20 boskapsdjur, ofta nötkreatur. Boskapen betyder allt för massajerna. Själv har en ung flicka inte något att säga till om. Fästmannen är vanligen betydligt äldre än flickan och kan redan ha flera fruar sedan tidigare.

Enligt lagarna i Tanzania får flickor gifta sig först vid 15 års ålder, men det är inte möjligt att övervaka lagen. Tvärtom kan det hända att det man tidigare gjorde officiellt nu görs i smyg. Unga massajkrigare, moraner, rövar ibland bort flickor som hustrur åt sig eller äldre män. Ibland kommer man med brudavgiften i efterskott.

Vi träffar Nyamati som fallit offer för en kidnappning. Hon fick till all lycka komma hem igen orörd efter Sepeko Motosyos ingripande. Sepeko, som arbetar inom Finska Missionssällskapets fadderprogram, förhandlade med den inblandade familjen samt byns äldste och ledare. Nyamati skickades hem en vecka senare.

25-åriga Sepeko (Sarah) Motosyo har studerat landsbygdsutveckling vid lantbruksuniversitetet i Sokoine och är en av de få massajkvinnorna i Morogorotrakten som avlagt en universitetsexamen. Sepekos far har sex fruar. Av en syskonskara på cirka fyrtio barn är Sepeko den enda som gått i skola. En amerikansk missionär skickade henne i tiden till ett läroverk för massajflickor i Arusha.

– Jag känner till vår stams kultur och seder och vet hur man talar till de äldste och ledarna i vårt samhälle. Med våld åstadkommer vi ingenting – att hota med polisen är sista utvägen. Vi måste få människor att förstå att en ändring behövs. I massajsamfundet lyssnar man i allmänhet inte på kvinnor, men de respekterar min utbildning. Man lyssnar också på kyrkans röst. Kyrkan växer bland massajerna, berättar Sepeko.

Fadderprogrammet tryggar skolgången

Finska Missionssällskapet inledde ett nytt fadderprojekt i Morogorotrakten i Tanzania i början av år 2012. Målet är att stödja

massajflickornas utbildning från förskoleåldern. Missionär Anna-Riitta Holmström lade snabbt märke till att fadderprogrammet i synnerhet kunde hjälpa flickor som gått ut lågstadiet, så att de inte blir bortgifta alltför tidigt.

Fem flickor fick hösten 2012 fortsätta sina högstadiestudier i internatskolan i staden Morogoro. Avsikten är att Tikakoi och Nyamati ska repetera sista klassen i lågstadiet, eftersom deras tidigare studieframgång inte räcker till för högstadiet. Flickornas familjer har lovat avstå från att gifta bort dem, åtminstone tills vidare. Familjerna kämpar fortfarande med sin ekonomi.

– Nyamatis far uppmanade oss först att skicka hem flickan. Han sa att hon inte är tillräckligt duktig för att studera. Han sa också att familjen kunde behöva korna, berättar Anna-Riitta.

Traditioner förändras långsamt

Finska Missionssällskapet stöder fadderprogrammet för massajflickorna i stiftet Morogoro inom den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania. Stiftets biskop Jakob Mameo ole Paulo är själv massaj och arbetar aktivt för att förbättra massajernas ställning. Sällskapet stöder även grundandet av massajspråkiga förskolor och deras verksamhet samt evangelisations- och församlingsarbete bland massajerna.

Text och foto: Kirsi Elo
Översättning: Ann-Marie Wikström & Joanna Lindén-Montes

Anna-Riitta Holmström och Sepeko Motosyo uppvisar invånarna i byn Mabwegere om vikten av utbildning för flickor.

A photograph showing a woman in a teal top holding hands with an elderly man. In the background, another man is smiling. The setting appears to be a simple building with brick walls and a corrugated metal roof.

Varför behöver vi missionsarbete?

Missionärer behövs fortfarande. Här deltar koordinatör för det kyrkliga arbetet, Leena Waismaa, i hembesök ordnade av Den goda herdens församling på landsbygden i Kambojja. Foto: Joanna Lindén-Montes

Kyrkans missionssekreterare Risto Jukko vid Kyrkans Missionscentral svarar på fyra påståenden som ofta används som motiveringar till varför kyrkan borde upphöra med sitt missionsarbete.

1. "Det lönar sig inte att skicka finländska missionärer utomlands, det blir för dyrt för den allt fattigare lutherska kyrkan i Finland. Det är bättre att utbilda och anställa lokala människor."

Rätt tänkt, det håller jag med om. Och så gör vi ju mer och mer. Vi har redan länge vetat att man inte kan mäta missionsarbetets inflytande bara genom att räkna antalet utsända finländare i världen.

Det är mera lönsamt att försöka utbilda lokala arbetstagare som missionärer till grannländer, om det finns personer som passar för uppgifterna. Det här fungerar bäst om det redan finns en lokal kyrka i landet i fråga. Men det behövs ändå oftast stöd från kyrkorna i norr.

Man kan inte omvandla missionsarbetet till något som bara handlar om att sända pengar och hjälp. Pengar har inget ansikte, men Guds kärlek har alltid ett ansikte. Gud sände sin ende Son till världen. Det var inget ansiktslöst fenomen som kallas "frälsning". Därför behöver vi missionärer som jobbar i andra kulturer. De påminner om att Kristi kyrka är global.

2. "Det finns massor av finländare som inte förstår vad evangeliet betyder. Vi borde i första hand satsa på att förkunna evangelium och undervisa i Finland."

I Apostlagärningarna 1:8 säger den uppståndne Jesus åt sina lärjungar "Men ni ska få kraft när den heliga anden kommer över er och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns."

Det är helt rätt att säga att finländare behöver höra evangeliet först. Ur vår synvinkel skulle det motsvara Jerusalem, Judéen och Samarien. Men evangeliet är till för alla, över allt i världen, "ända till jordens yttersta gräns". Därför ska vi inte heller göra någon skillnad mellan yttre- och inremission.

Det faktum att man förkunnar evangelium och undervisar i kristendom i Finland utesluter inte att man samtidigt sköter om samma uppgift utanför Finlands gränser. Vi måste tillsammans med de lokala kyrkorna fundera på var vår hjälp behövs mest.

3. "Alla har rätt till sin egen religion. Att föra in en främmande religion i ett land rubbar balansen i samhället. Den kristna missionen har åstadkommit mycket skada på detta sätt."

I FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna (artikel 18) sägs det: "Var och en har rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion och trosupp-

De unga kristna kyrkorna i Asien behöver fortfarande stöd utifrån. Foto: Joanna Lindén-Montes

fattning och att, ensam eller i gemenskap med andra, offentligen eller enskilt, utöva sin religion eller trosuppfattning genom undervisning, andaktsutövning, gudstjänst och religiösa sedvänjor."

Var och en har alltså rätt att följa sin egen religion, men var och en har också rätt att byta religion. Enligt FN:s deklaration har också varje religion rätt att driva missionsarbete bland andra religioner.

Det har gjorts många fel i den kristna missionens namn genom tiderna, men också mycket gott. Vad skulle vi finländare vara idag utan det missionsarbete som gjordes i Finland? Via missionsarbetet har många folk och språkgrupper fått till exempel alfabet och ett skriftspråk.

4. "Ingen äger den absoluta sanningen."

Kärnan i den kristna tron är budskapet om Jesus som säger: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." (Joh. 14:6)

Eftersom Gud är den absoluta sanningen kan ingen människa eller religion äga den absoluta sanningen. En kristen människa har berörts av Guds kärlek och funnit sanningen om Gud och sig själv i Jesus. Har då inte den kristne rätt att tala fritt om det här med alla människor?

Motivet för missionsarbetet är kärleken till nästan och de kristnas vilja att göra gott för andra, både genom ord och gärningar, som en direkt följd av Guds kärlek till människorna. "Vi älskar därför att han först älskade oss." (1 Joh. 4:19)

Text: Risto Jukko
Översättning: Carre Lönnqvist

Artikeln publicerades i Kirkkomme Lähetys
- Vår kyrkas mission, nr 2/2012.

På resande fot med videokamera

Christina Grönholm filmar en skolklass i Banke, Nepal.

Invånarna i stenhackarnas by försörjer sig genom att sälja grus.

Christina lärde känna en grupp ungdomar som får fadderstöd från Finland.

Nepalesiska barn leker på skolgården.

"Jag fick också prova på stenhackandet. Efter en halv timme var armen helt slut", säger Christina.

Christina Grönholm, 67 år, trivs bakom kameran och har frilansat som videoproducent i många år. Hennes yrkeskunskap har fört henne till Nepal i två repriser. I mötet med hjälpbehövande skolbarn, daliter och funktionshindrade har hon insett att mycket kan göras med små medel. ”Och visst går utvecklingen framåt i Nepal”, säger hon hoppfullt.

Christina Grönholm har arbetat som Finska Missionssällskapets volontär i Nepal i sammanlagt sex och en halv månad.
– När jag år 2010 blev kontaktad av FMS och ombedd att producera ett videomaterial om fadderarbetet i Nepal tackade jag genast ja. Två år senare dök ett nytt erbjudande upp.

Christina åkte första gången till Nepal i december 2010. Hennes tre månader långa volontärvistelse resulterade i sju kortfilmer om sällskapetets fadderarbete. När Christina återvände till Nepal i slutet av augusti 2012 väntade flera nya uppdrag.

– Jag reste omkring och filmade i nästan 30 dagar i centrala och södra Nepal. Jag besökte bland annat Pokhara, Banke och Gorkha.

Lärde känna stenhackarna

Christina kommer speciellt ihåg resan till stenhackarnas by i Dharding. Stenhackarna tillhör den lägsta kasten i Nepal, daliterna. De försörjer sig på att krossa sten som de säljer som grus till byggnadsindustrin. Arbetet är utmattande och utförs av alla i familjen, också barnen. Christina träffade Finska Missionssällskapets stipendiater, 11 ungdomar som genom fadderstöd ges chansen att gå i skola.

– Ändå fortsätter ungdomarna att arbeta efter skoldagen. De hackar sten fem timmar om dagen, också under helgerna. De bor enkelt, i små hyddor. Men de vill göra något med sin framtid. De vill ha riktiga yrken och få möjlighet att hjälpa sina familjer. Utbildning ger dem en möjlighet till förändring.

Utvecklingen går framåt

Christina säger att det finns hopp för en positiv samhällsutveckling i Nepal och att regeringen också har börjat agera för de funktionshindrades rättigheter, trots att det finns många politiska problem i landet.

– En gång fick jag vara med när en grupp funktionshindrade ansökte om identitetsbevis. Det tog en hel dag att köa för registrering, läkarundersökning och till sist för utdelning av korten. Nu har de rättighet till läkarvård och bidrag.

Bättre skolgång

En av Christinas arbetsuppgifter var att göra en film om barnvänlig undervisning. Hon följde med en av Finska Missionssällskapets samarbetsorganisationer som arbetar för att främja mental hälsa. Organisationen satsar speciellt på utbildningsfrågor och barnens välmående.

Christina säger att attityderna är hårda inom skolväsendet i Nepal.

– Många barn börjar förskolan redan som treåringar. Aga förekommer. Undervisningsmetoderna är gamla, rabblande och utan

tilläsning är vanligt. Barnen får inte vara barn. FMS samarbetspartner arbetar hårt för att förbättra skolgången och driver projektskolor i många avlägsna byar.

Föreningar arbete och semester

Christina är en erfaren resenär som tidigare gjort liknande volontäruppdrag för Interpedia och FIDA i Etiopien. Hon har länge varit intresserad av fadderarbete. Finska Missionssällskapets verksamhet kom hon i kontakt med redan under sin tid som ungdomsledare i Åbo svenska församling.

– Mina barn tycker väl att jag är lite galen som åker på såna här äventyrliga resor. Men jag gör helst något vettigt med mina semesterresor. Jag tycker om att arbeta och resa. Och visst kan jag tänka mig att åka iväg igen!

Christina är bosatt i Pargas. Före sin pensionering arbetade hon 27 år som fritidsledare vid Kårkulla Samkommun som verkar för funktionshindrade. Christina har också arbetat 16 år som ungdomsledare i Åbo svenska församling och har frilansat med olika videoproduktioner.

– År 1987 gick jag en videokurs vid kyrkans AV-central och åren 1988-89 blev jag videoproducent från Paasikivi Opisto. Jag tyckte det var något för mig! Sedan dess har jag gjort många olika produktioner, både för kyrkan, Kårkulla och kommunalt.

Lätt att tala om tro

I Nepal har Christina lagt märke till att det är betydligt lättare att tala om religion än i Finland, trots att majoriteten är hinduer.

– Jag blev ofta tillfrågad om jag är kristen. Många hinduer ville gärna tala om religion. Kristna nepaleser talar också gärna öppet om sin tro med andra.

Vårens program är spikat för Christina. Hon kommer att arbeta med editeringen av det digra videomaterialet hon samlade ihop i Nepal, tillsammans med Niklas Grönholm.

– Jag gör en film om vad Finska Missionssällskapet gör tillsammans med sina samarbetspartners för att förverkliga FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna för handikappade. Jag höll också en videokurs i Kathmandu för de informationsansvariga vid sällskapetets samarbetsorganisationer. Som ett resultat av den kursen blir det en liten film om en missionärsfamiljs vardag i Nepal.

>> Christinas filmer om fadderarbetet sändes ifjol till församlingarna i Borgå stift. Flera exemplar kan beställas av Britt-Helen Lindman, tfn 020-7127 266.

**Foto: Christina Grönholm
Text: Joanna Lindén-Montes**

Missionsfest i Helsingfors 7-9 juni: Du har ett uppdrag

Årets missionsfest med temat "Du har ett uppdrag" arrangeras tillsammans med Matteus, Johannes och Petrus församlingar i Helsingfors den 7-9 juni. Mässcentret i Böle fungerar som festplats. Finska Missionssällskapets finskspråkiga missionsfest ordnas samtidigt. Årets utländska gäster kommer bland annat från Etiopien och Thailand. Under festdagarna uppmärksammar Finska Missionssällskapet multikulturella frågor och integration.

Välkommen med!

Ny preliminärutbildning startar i höst

Preliminärutbildningen är en grundkurs i mission för unga vuxna. Kursen riktar sig till dig som funderar över din egen plats i missionen eller som helt enkelt vill lära dig mera om ämnet. Kursen hålls på Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby och i Missionshuset i Helsingfors. Kursen omfattar 5 veckoslut, tre under hösten och två på våren 2014.

Som föreläsare på kursen fungerar Finska Missionssällskapets missionärer och personal i hemlandet samt andra sakkunniga. Kursen ger möjlighet att ansöka om en praktikplats i något av de länder där Finska Missionssällskapet verkar.

Läs mera på www.finskamissionssallskapet.fi/preliminarutbildning eller kontakta missionspedagog Camilla Skrifvars-Koskinen, tfn 020-7127 360, e-post: camilla.skrifvars-koskinen@finskamissionssallskapet.fi

Anmälningarna bör vara oss till handa senast den 6.9.2013. Välkommen med!

Delta i frimärksauktionen – stöd utrikesarbetet

Finska Missionssällskapet tar fortfarande emot frimärken, vykort och gammal valuta. Frimärks- och penningauktioner hålls regelbundet vid Missionshuset. En sakkunnig i branschen fungerar som mäklare vid auktionerna. År 2012 inbringade fyra auktioner sammanlagt 42 129 euro för Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

Instruktioner: Lämna en marginal på 1 centimeter kring de frimärken du klipper ut. Förstadagskuvert och gamla kuvert som är skickade före 1950 ska bevaras i ursprungligt skick. Frimärken som är fästa på vykort behöver inte klippas ut.

Beställ våra frimärkskuvert med färdigt betalt porto via fms@finskamissionssallskapet.fi eller per telefon 020-7127 282. Många församlingar tar också emot frimärken och sänder dem vidare till Finska Missionssällskapet.

Fredens budskap i Ramallah

Enäggstvillingarna Natalie och Sally Saliba (17) studerar vid Hoppets skola i Ramallah. Flickorna tar studentexamen om drygt ett halvår.

– Muslimer och kristna är som systrar och bröder här, speciellt i den lutherska skolan. Vi har lärt oss att leva tillsammans, berättar Sally och Natalie. Hoppets skola fostrar de unga i tolerans, fred och försörjning. Skolan är en av de högst rankade i de palestinska områdena. Ungdomarna lär sig samtidigt uppskatta sin egen kultur. Ungefär 90 barn och unga kan gå i skolan tack vare stöd från finländska faddrar.

– Utbildning är vägen till en bättre framtid, säger flickornas pappa Samir. Sally och

Natalie är också med i skolans folkdansgrupp, som senaste sommar uppträdde i Finland. På söndagarna går flickorna på gudstjänst i Hoppets kyrka med sin familj.

– Vi är optimistiska när det gäller framtiden. Vi tänker stanna här i Palestina, för vi har ingen annanstans att ta vägen. Här finns vår familj och vår släkt, säger flickornas mamma Randa. Hoppets skola är Jordaniens och det Heliga landets evangelisk-lutherska kyrkas skola, där kristna och muslimer studerar sida vid sida. På skolan går dryga 450 elever, varav en fjärdedel är kristna.

Text och foto: Marjatta Kosonen

Händelsekalendern

6.4: Frimärks- och myntauktion vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18. Visning klockan 10, auktion klockan 11.

1.5: Första maj-basar vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18 klockan 9.30-15.

13.5: Missionshistorisk dag vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18 klockan 10-16.

7-9.6: Missionsfest i Helsingfors med temat "Du har ett uppdrag".

FAMILJENYTT

Finska Missionssällskapets missionärer **Anna och Bertrand Tikum** fick familjetillökning i Borgå den 14 december 2012.

På bilden syskonen **Nicole och Ronya** tillsammans med sina föräldrar. Nu är familjen tillbaka i Senegal.

Vi gratulerar vinnarna!

Myrna Eklund från Helsingfors och **Johanna Åkerlund** från Jakobstad vann boken Qvinna i världen i vår Utjämningsstävling. Vi drog lott den 30 november 2012.

I december utlyste vi en tävling med De vackraste julsångerna på våra nätsidor. **Linda Wahrman** i Karis vann sång- och notboken för De vackraste julsångerna. "Giv mig ej glans" blev den populäraste sången med 16 röster. Sammanlagt 83 personer röstade på sin favoritjulsång fram till den 15 januari 2013.

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton
Britt-Helen Lindman,
tfn 020-7127 266

Församlingarnas kollekter m.m.
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Testamenten
Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Frivilliga bidrag till tidningen Mission
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH
referensnummer 450 000 00023

Insamlingstillstånd:
2020/2012/2695 för 2013-2014, beviljat 27.9.2012 av Polisstyrelsen. 2012/6893 för 2013, beviljat 27.8.2012 av Ålands Landsskapsregering. De insamlade medlen används åren 2013-2015 i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

Maja Haikolas minnesfond
skriv MAJA i meddelanderutan
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Mera andakter med temat rättvis handel finns på våra webbsidor: www.finskamissionssallskapet.fi/materialbank. Foto: Joanna Lindén-Montes

Kristus vid bomullsfältets rand (Matt. 25:35-36)

En lätt sandstorm vajar genom ett torrt bomullsfält. Jag ser fältet och lekande barn genom fönstret till den halvfärdiga tegelkyrkan. Kyrkan är överfull. Alla ryms inte in, en del lyssnar på utsidan. Gudstjänsten är lång, men ändå inte sövande. Det känns bra att vara här. Vi är mitt ute bland bomullsfälten på landsbygden i norra Tanzania, långt ifrån städerna. Varenda en som sitter i kyrkan är bomullsodlare. Jag ser på människornas kläder. Alla har klätt upp sig. En flicka bär en prinsessklänning som saknar en bit tyg på magen. En ung mans skjorta är full av hål. En äldre kvinnas kläder är trasiga på flera ställen. En del av de lekande barnen har bara på sig en nött skjorta. Inget annat.

Historien bakom nästan varje klädesplagg i kyrkan är likadan. Först brukade dessa människor jorden och sådde frön. De vårdade grödan och bad om regn. Bomullen växte och bland dem också matväxter. Till slut var bomullen mogen. Den samlades ihop för hand och fördes till lagren. Skörden såldes och bomullen åkte på sin egen jordenruntresa. Den fördes dit garn görs. Dit garn färgas. Dit tyg vävs, klipps och sys.

Bomullen kom slutligen till Finland och såldes. Kanske lite för billigt. Då nya kläder kom sattes de gamla i återvinningslådar. Vissa plagg sändes tillbaka till bomullens ursprungsland. Slutligen återvände kanske en del av den bomull som odlades i byn - i form av begagnade kläder. Först då hade bomullsodlaren råd att köpa bomullskläder till sig själv eller någon i familjen. Aldrig som nya. Vem kan bringa lite rättvisa i dessa byar, på dessa bomullsfält?

Människorna reser sig för att lägga kollekten i korgen framme i kyrkan. Församlingsmedlemmarna samlar pengar för att bygga sin kyrka. Alla ger vad de kan. En ger en handfull nötter. En annan ger ett ägg. En kvinna lägger ner en tändsticka i kollekten. Några fåtal har pengar. Årslönen har räckt en månad eller två. Många odlare kan inte köpa tillräckligt med säd för att få tillräckligt med inkomster. Gåvorna i kollektkorgen är som "änkans offerpeng". Vad borde jag då, som finländare, lägga i kollekten för att det skulle vara i samma proportion? Hur kan jag verka för rättvisa i dessa byar?

När jag sitter här kommer jag att tänka på

många bibelställen, till exempel stället där Lasarus ber om att få äta smulorna som föll från den rike mannens bord. Eller där Kristus säger: "Jag var naken och ni klädde mig".

En kristen människa är kallad till rättvisa, till att utjämna, till att arbeta för en rättvisare värld. Det enda Gud vill ha av oss är tro. Alla våra gärningar borde riktas till platser där någon människa behöver hjälp.

Kristus bor inte i kyrkor eller församlingshem. Kristus går med. Kristus är nära. Kristus i syd och i nord, här och vid världens ände. Kristus i historien och i framtiden. Kristus idag. Kristus vid morgonens sysslor, under dagens brådska och nattens vila. Kristus är närvarande. Kristus vid bomullsfältets rand. Kristus vid närbutikens frukthyllor, mellan klädhyllorna och på kaffeavdelningen. Samme Kristus som säger: "Allt vad ni har gjort för en av dessa bröder och systrar det har ni gjort mot mig".

Mikko Pyhtilä,
Finska Missionssällskapet, Tanzania

